

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คำว่า "กวีนิพนธ์" เป็นศัพท์ใหม่ที่บัญญัติขึ้นใช้แทนคำว่า Poetry ในภาษาอังกฤษ แต่เดิมนั้นเราเรียกกวีนิพนธ์โดยใช้ฉันทลักษณ์เป็นตัวกำหนด เช่น กาพย์วอลโคลงด้น กาพย์ห่อโคลงประพาสธารทองแดง กาพย์เห่เรือ เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน เป็นต้น หรือ มิฉะนั้นก็ใช้คำว่า "กลอน" เป็นคำรวมหมายถึงคำประพันธ์ ประเภทกวีนิพนธ์ทั้งหลาย

รูปแบบของบทกวีนิพนธ์ หรือชนิดของคำประพันธ์แต่ละชนิด ได้แก่ ถ้อยคำที่ถูกนำมาเรียบเรียงกันเข้า โดยมีข้อบังคับกำหนดเอาไว้เป็นแบบแผน ซึ่งส่วนมากจำแนกออกเป็น 7 ประเภท คือ โคลง ร่าย ลิลิต กลอน กลบทต่างๆ ฉันท์ และกาพย์

การที่นักคิดไทยใช้งานเขียนที่มีกฎข้อบังคับในการบันทึกความรู้สึกนึกคิดทุกด้าน ย่อมสะท้อนให้เห็นว่าคนไทยให้ความสำคัญกับฉันทลักษณ์ของการประพันธ์ เป็นการชี้ให้เห็นว่านักคิดไทยมีความตระหนักอยู่เสมอว่า วรรณคดีเป็นเรื่องของการใช้ภาษาสร้างศิลปะในการประพันธ์อันประณีต โดยมีกรอบและกฎเกณฑ์พิเศษที่เรียกว่า "ฉันทลักษณ์" เป็นตัวกำหนด

เนื่องจากกวีนิพนธ์เป็นส่วนหนึ่งของวรรณคดี และกวีมิได้สร้างสรรค์วรรณคดีขึ้นจากความว่างเปล่า หากแต่สร้างสรรค์ขึ้นจากสำนึกของสังคม วรรณคดีและวรรณกรรมทั้งปวงก่อนที่จะปรากฏเป็นศิลปะด้านอักษรศาสตร์อันเป็นเครื่องสะท้อนถึงความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ ปรัชญา ค่านิยม ความเชื่อ สภาพประวัติศาสตร์ สังคม เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง ตลอดจนวัฒนธรรมประเพณีตามที่ปรากฏในปัจจุบัน ล้วนมีรากฐานสำคัญมาจากวรรณคดีมุขปาฐะทั้งในด้านรูปแบบและเนื้อหา

วรรณคดีมุขปาฐะดำรงอยู่ในระบบชีวิตชุมชนมนุษย์ยุคโบราณทุกเผ่าพันธุ์ ในฐานะเป็นเครื่องมือในการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของสังคม (ญาณวชิระ: 2549)

ในปัจจุบัน เมื่อสภาพแวดล้อมของสังคมเปลี่ยนไป กวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ย่อมมี "ทัศนคติ" เกี่ยวกับคุณค่าและความหมายที่แตกต่างไปจากกวีนิพนธ์ในอดีต กวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่เริ่มมีแนวโน้มที่จะเบนออกจากกรอบชั้นลักษณะของกวีโบราณในข้างต้น หันไปสู่ความมีอิสระในการเขียนตามรูปแบบใหม่ๆ ที่ตนถนัด หรือสนใจมากขึ้น แนวการเขียนกวีนิพนธ์ไทยสมัยปัจจุบันจึงเปลี่ยนไปจากเดิมมาก ทั้งทางรูปแบบ เนื้อหา แนวความคิด การใช้ถ้อยคำ กฎเกณฑ์ และข้อบังคับทางชั้นลักษณะอื่นๆ ทำให้การจัดแบ่งประเภทของกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ตามกรอบของชั้นลักษณะแบบกวีนิพนธ์ในอดีตไม่สอดคล้องกับบริบทของยุคสมัยที่เปลี่ยนไปนัก

สิ่งสำคัญกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่แตกต่างจากกวีนิพนธ์ในอดีต คือ ภาษาของกวีสมัยใหม่มีความเป็นปัจเจกบุคคลค่อนข้างสูง กวีแต่ละคนแม้จะร่วมสมัยกันแต่จะมีลีลาภาษาเฉพาะตนแตกต่างกัน ดังนั้น จึงมีกวีที่ใช้ภาษา "อลังการ" ตามชนบทกวีโบราณ และกวีที่พยายามใช้ภาษาเรียบง่าย ไม่มีศัพท์วรรณคดีตามชนบทเดิม ทำให้รสวรรณกรรมของกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ย่อมผิดแผกแตกต่างไปจากเดิมด้วย

"อลังการ" หรือ รสวรรณกรรม เกิดจากพลังของตัวบทวรรณกรรมที่สามารถสื่อให้กระทบอารมณ์และความคิดของผู้อ่านได้ จนทำให้ผู้อ่านเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง เช่น เมื่อได้อ่านวรรณกรรมที่สื่ออารมณ์รัก ผู้อ่านก็จะได้รับรสความซาบซึ้งในความรัก ได้อ่านเรื่องที่สื่ออารมณ์โกรธ ก็จะได้รับรสความแค้นเคือง เป็นต้น

"รส" ในกวีนิพนธ์นั้นเกิดจากความงามในการสรรคำ น้ำเสียง ลีลาในการประพันธ์ ภาพพจน์ ตลอดจนความงามในเนื้อหา ตำราไทยแบ่งรสแห่งวรรณคดีเป็น 4 รส กล่าวคือ

1. เสาวرنจรรย์ รสนี้เป็นการชมความงาม ชมโฉม พร่ำพรรณนาและบรรยายถึงความงามแห่งนาง ทั้งตามชนบทเก่าก่อนและในแบบฉบับส่วนตัว
2. นารีปราโมทย์ คือ การทำให้ "นารี" นั้น ปลื้ม "ปราโมทย์" ซึ่งรูปแบบหนึ่งก็คือ การแสดงความรักผ่านการเกี้ยวโลมโอบล้อม อันคำว่า "โอบโลมปฏิโลม" นี้ ความหมายอันแท้จริงของคำก็คือ การใช้มือลูบไปตาม (โอบ) แขนง (โลม) และย่อน (ปฏิ) ขนขึ้นมา
3. พิโรธวาทัง คือ การแสดงความโกรธแค้นผ่านการใช้คำตัดพ้อต่อว่าให้สาใจ ทั้งยังสำแดงความน้อยเนื้อต่ำใจ ความผิดหวัง ความแค้นคับอัปจิต แลความโกรธกริ้ว
4. สัลลาบังคพิสัย คือ การโอดครวญ หรือบทโศกอันว่าด้วยการจากพรากสิ่งอันเป็นที่รัก

ส่วนทฤษฎีรสทางสุนทรียศาสตร์ของอินเดีย จากคัมภีร์สุโฆลาลังการและอลังการศาสตร์ แบ่งรสวรรณคดีออกเป็น 9 รส ได้แก่

1. รติ (ศฤงคารรส) หรือรสรัก ตามศัพท์มุ่งหมายเอาความรักระหว่างหนุ่มสาวเป็นจุดใหญ่ เช่น การพรรณนาความสวยงามของสตรีหรือบุรุษที่รูปงามเสียงเพราะชวนให้น่ารัก น่ายินดี น่าอภิรมย์ชมชื่น

2. หาสะ (หาสยรส) รสขื่น ยิ้มแย้ม หัวเราะครื้นเครงสนุกสนาน สามารถทำให้รู้สึกขื่น ยิ้มกับรูปที่เห็น หนังสือที่อ่าน เสียงที่ได้ยิน ทำให้เกิดเพลินสดชื่น ลิ้มทุกซัดบกลุ่ม บรรเทาโกรธไปชั่วขณะ

3. โสกะ (กรอุณารส) รสสงสาร โศก เศร้าใจ ทำให้คนอ่านคนฟังใจเหี่ยวแห้งสลดถึงกับน้ำตาไหล นึกลำบากเวทนาบุคคลในท้องเรื่องเพราะเห็นความทุกข์ยากก็พลอยเป็นทุกข์ไปด้วย

4. โภชะ (รอุทธรส) รสโกรธ ผิดใจ ไม่พอใจ ทำให้ผู้อ่านผู้ฟังฉุนเฉียว ชัดใจ เคืองใจ ในถ้อยคำ ในการกระทำของบุคคลในท้องเรื่องว่าไม่ชอบธรรม ชมเหง ดูหมิ่นเหยียดหยาม เสียศีลธรรมของสังคม ทนฟังทนดูด้วยความสงบอยู่ไม่ได้ต้องประณามด้วยถ้อยคำอันเผ็ดร้อนออกมาทันทีก็มี

5. อุสุสาหะ (วีรรส) รสกล้า แก้วกล้า อาจหาญ เอามาใช้เป็นสัญลักษณ์ของนักรบที่ไม่พรั่นพรียงเสียสละชีวิตต่อสู้เพื่อรักษาความเป็นธรรม รักษาเกียรติยศชื่อเสียง

6. ภยะ (ภยานกรรส) รสกลัว สะดุ้ง หวาดเสียวที่เกิดเพราะอ่าน ฟัง รู้เห็นทุกข์โทษของการทำบาป ประพฤติทุจริต กลัวภัยในนรก กลัวโรคติดต่อ กลัวป่า กลัวน้ำท่วม กลัวลมพัด กลัวอดอยาก กลัวญาติปีศาจ

7. ชิคุจฉา (พีภัตสรส) รสเกลียด ขยะแขยง ทำให้ผู้อ่านผู้ฟังซึ่งน้ำหน้าบุคคลที่ได้พรรณนาความชั่วร้ายไว้ต่างๆ ว่าเป็นคนคดโกง เป็นคนใจจัดใจดำ ไม่มีความเมตตาปราณี เลวทรามต่ำช้า เกิดความเกลียดชังไม่อยากจะพบเห็นแม้แต่ชื่อก็ไม่อยากได้ยิน

8. วิมุหยา (อัพภูตรส) รสตื่นเต้น ประหลาด หลากใจ นึกไม่ถึงว่าจะมีจะเป็นได้ นึกอัศจรรย์ในความสามารถ ในความพยายามของถ้อยคำ ในอุบาย ในศิลปะ ในวิทยาคุณ ในปฏิบัติแห่งขันติ เมตตา กตัญญู และในมานสมมาบัติซึ่งยากที่บุคคลทั่วไปจะทำได้

9. สมะ (ศานตีสรส) รสสงบ เป็นรสสำคัญซึ่งเรื่องทุกอย่างต้องมี ด้วยเป็นอุดมคติของเรื่องทั้งหลาย เป็นจุดที่มุ่งหมายของทางโลกทางธรรม เพราะเป็นคุณากรให้ประสบสุขที่ไม่มีใครปฏิเสธ ทั้งช่วยสร้างนิสัยผู้อ่านผู้ฟังให้รักสงบด้วยสอดหนึ่ง

(<http://www.mahachat.com/index.php/2010-07-12-09-45-53/2010-07-14-01-22->

แนวคิดในกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ส่วนหนึ่งจะเป็นแนวคิดแบบอุดมคติและแบบจินตนิยม เหมือนแนวคิดของกวีนิพนธ์ไทยแต่เดิม ขณะเดียวกันกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่อีกส่วนหนึ่งก็เริ่มมีแนวคิดที่แปลกไปจากกวีนิพนธ์ในอดีต เพราะผู้แต่งรับอิทธิพลแนวความคิดจากวรรณกรรมตะวันตกมาใช้กับกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่มากขึ้น ซึ่งแนวคิดตะวันตกสามารถแบ่งได้เป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. แนวคิดแบบอุดมคตินิยม (Idealism) เป็นแนวคิดที่มุ่งจะสะท้อนภาพหรือเรื่องราวตามความนึกคิดของผู้แต่งที่เห็นว่า "น่าจะมี" หรือ "ควรจะเป็น" แนวคิดที่ผู้แต่งสร้างสรรค์ขึ้นนี้มักมีลักษณะที่ขาดความสมจริง เพราะผู้แต่งมิได้สร้างสรรค์แนวคิดดังกล่าวนี้ขึ้นมาจากหลักแห่งความเป็นจริงของสรรพสิ่งต่างๆ หากแต่สร้างขึ้นจากความนึกคิดของผู้แต่งเองที่มุ่งหวังจะให้สรรพสิ่งเหล่านี้ "มี หรือ เป็นอยู่" เพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุด งามที่สุด หรือสมบูรณ์แบบที่สุด

2. แนวคิดแบบจินตนิยม (Romanticism) คือ แนวคิดที่มุ่งให้ความสำคัญแก่เรื่องอารมณ์ความรู้สึกและญาณสังหรณ์ของผู้แต่งมากเป็นพิเศษ เพราะมุ่งจะให้เป็นเครื่องประเทืองอารมณ์ของผู้อ่านมากกว่าจะเป็นเครื่องประเทืองปัญญา ฉะนั้นเนื้อหาของบทกวีนิพนธ์ตามแนวจินตนิยมจึงมักจะพัวพันอยู่กับเรื่องความรัก โลก โกรธ หลง ซึ่งเป็นกิเลสและต้นเหตุของมนุษย์ทั่วไป

3. แนวคิดแบบธรรมชาตินิยม (Naturalism) คือ แนวคิดที่กล่าวถึงชีวิตมนุษย์ทางด้านที่เลวร้ายว่ามีสาเหตุมาจากพันธุกรรมหรือจากภาวะสิ่งแวดล้อม

4. แนวคิดแบบสัจนิยม (Realism) คือ แนวคิดที่มุ่งสะท้อนความเป็นจริงในชีวิตของมนุษย์และสังคมมนุษย์ออกมาโดยตรงทั้งในด้านดีและด้านร้าย

5. แนวคิดแบบสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) คือ แนวคิดที่มุ่งสะท้อนความจริงในชีวิตตามแนวสัจนิยม แต่แทนที่จะแสดงความจริงดังกล่าวนี้ออกมาตรงๆ นักเขียนแนวสัญลักษณ์นิยมกลับใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งที่เขาต้องการจะกล่าวถึง อาจใช้แทนเพียงบางส่วนหรือใช้เรื่องทั้งเรื่องเป็นสิ่งที่แทนก็ได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักคิดแนวสัญลักษณ์นิยมมีความเชื่อว่า การใช้สัญลักษณ์สามารถสื่อความหมายได้ลึกซึ้งและกว้างไกลกว่าการกล่าวโดยตรง

6. แนวคิดแบบสังคมนิยม (Socialism) คือแนวคิดที่มุ่งสะท้อนปัญหาทางสังคมของส่วนรวมมากกว่าเรื่องราวส่วนบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการต่อสู้ของชนชั้นกรรมาชีพทั้งในด้านเพื่อปากเพื่อท้อง เพื่อสิทธิและเพื่อความเสมอภาค ทั้งนี้เพราะผู้เขียนต้องใช้กวีนิพนธ์เป็น "สื่อ" ในการตีแผ่สภาพความทุกข์ยากของชนชั้นกรรมาชีพและเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้แก่ชนกลุ่มนี้ด้วย

7. แนวคิดแบบอัตถิภาวนิยม (Existentialism) คือ แนวคิดที่ยกย่องคนที่กล้าตัดสินใจเลือกสิ่งต่างๆ ด้วยตัวของตนเอง แต่พร้อมกันนี้คนๆ นั้นจะต้องมีความรับผิดชอบต่อการตัดสินใจเลือกของตนเองในแต่ละครั้งด้วย ไม่ว่าจะการตัดสินใจนั้นๆ จะถูกหรือผิดก็ตาม ทั้งนี้เพราะหากเขา

ปฏิเสธความรับผิดชอบเมื่อใด ก็ย่อมหมายถึงเขาปฏิเสธคุณค่าที่เขาได้เลือกไว้ด้วย (สายทิพย์ นุกุณิกิจ, 2537:65)

รศทางวรรณกรรมตามหลักทฤษฎีของไทยโบราณ และตามหลักทฤษฎีของอินเดีย รวมถึงแนวคิดตะวันตกที่ส่งทอดมาสู่กวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ ย่อมเปลี่ยนไปตามบริบทที่แวดล้อมกวี ซึ่งมี คำว่ากวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่เป็นตัวแปร ดังนั้นในงานวิจัยฉบับนี้จึงต้องการหาหลักการการจัดแบ่ง ประเภทของกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ให้สอดคล้องกับบริบทของยุคสมัยอย่างแท้จริง เพื่อเป็นแหล่ง อ้างอิงในการออกแบบทางเรขศิลป์ให้สอดคล้องกับกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่แต่ละประเภท

สำหรับนักออกแบบเรขศิลป์ กวีนิพนธ์ไทยเป็นสิ่งที่นักออกแบบมีความเข้าใจอยู่น้อย และ เมื่อได้รับโจทย์ทางการออกแบบกวีนิพนธ์ไทย ย่อมสร้างปัญหาให้กับนักออกแบบมาก เพราะไม่มี แนวทางในการจัดแบ่งประเภทของกวีนิพนธ์ที่เหมาะสมกับการนำไปประยุกต์ทางการออกแบบได้ รวมทั้งไม่มีแหล่งในการอ้างอิงหรือคู่มือในการออกแบบหนังสือกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ ด้วยในสมัย ปัจจุบัน การให้ความสนใจกับหนังสือกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่น้อย แต่คุณค่าของกวีนิพนธ์ สมัยใหม่มีอยู่มาก ดังจะเห็นได้จากการบรรจุกวีนิพนธ์ไว้เป็นหนึ่งในประเภทของรางวัลวรรณกรรม สร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน หรือรางวัลซีไรต์ (S.E.A. Write) ซึ่งกวีนิพนธ์ที่ได้รับรางวัลล้วน เป็นกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ทั้งสิ้น

การวิจัยเพื่อหาหลักการในการจัดแบ่งประเภทของกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่และหาหลักการ และองค์ประกอบทางเรขศิลป์ที่เหมาะสมสำหรับการออกแบบกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ฉบับนี้ จึงเป็น สิ่งที่มีคุณค่าในเชิงทฤษฎี คือ เป็นการหาดำแหน่งแห่งที่ให้กับกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ในปัจจุบัน และเชิงปฏิบัติ คือ สามารถใช้เป็นตำราอ้างอิงให้กับนักออกแบบนำไปประยุกต์ใช้ออกแบบเพื่อ สื่อสารกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่แต่ละประเภทได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาหลักการในการจัดแบ่งประเภทของกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่
2. เพื่อหาบุคลิกภาพของกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่แต่ละประเภท
3. เพื่อหาหลักการและองค์ประกอบทางเรขศิลป์ที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของกวีนิพนธ์ไทย สมัยใหม่แต่ละประเภท
4. เพื่อนำหลักการและองค์ประกอบทางเรขศิลป์ที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของกวีนิพนธ์ไทย สมัยใหม่แต่ละประเภทไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบ

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะหนังสือกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ที่ได้รับการยอมรับว่าแต่งได้ดีและมีคุณค่าทางวรรณกรรมเท่านั้น โดยใช้เฉพาะหนังสือกวีนิพนธ์ที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (รางวัลซีไรต์) ตั้งแต่ พ.ศ.2523 – พ.ศ.2553 ทั้งหมด 11 เล่ม มาเป็นตัวแทนหนังสือกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ เพื่อหาหลักการในการจัดแบ่งประเภทและองค์ประกอบทางเรขศิลป์สำหรับประเภทที่จัดแบ่งได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

หลักการ	หมายถึง สาระสำคัญที่ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ
กวีนิพนธ์	หมายถึง รูปแบบทางศิลปะที่มนุษย์ใช้ภาษา เพื่อคุณประโยชน์ด้านสุนทรียะ ซึ่งเพิ่มเติมจากเนื้อหาทางความหมาย นับเป็นส่วนหนึ่งของวรรณกรรม โดยเป็นคำประพันธ์ที่กวีแต่ง เป็นงานเขียนที่มีวรรณศิลป์ไว้ให้สะท้อนอารมณ์ได้
ฉันทลักษณ์	หมายถึง ตำราที่ว่าด้วยวิธีกวีนิพนธ์ถ้อยคำหรือเรียบเรียงถ้อยคำให้เป็นระเบียบตามลักษณะบังคับและบัญญัติที่นักปราชญ์ได้วางเป็นแบบไว้ ถ้อยคำที่กวีนิพนธ์ขึ้นตามลักษณะบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์ เรียกว่า คำประพันธ์ ซึ่งก็คือกวีนิพนธ์ บทกลอน โคลง ร่าย ฉันท์ กาพย์ต่างๆ มีลักษณะบังคับต่างกันไป ลักษณะบังคับนี้เองที่เรียกว่า ฉันทลักษณ์
อลังการศาสตร์	หมายถึง วิชาว่าด้วยวิธีการประพันธ์ที่จะทำให้เกิดอารมณ์และความประทับใจ
รสวรรณกรรม	หมายถึง การใช้ภาษาที่มีภาพพจน์ ซึ่งเรียกว่า Synesthesia คือ การนำคำที่ใช้อธิบายการรับรู้ของผัสสะหนึ่ง มาอธิบายการรับรู้ของอีกผัสสะหนึ่ง เช่น เสียงหวาน เสียง คือ สิ่งที่รับรู้ได้ด้วยหู หวาน คือ สิ่งที่รับรู้ได้ด้วยลิ้น กวีนิพนธ์มักใช้ภาษาที่มีภาพพจน์ทำให้ใช้คำคุณศัพท์ หวาน มาใช้อธิบายรสของเสียงได้
องค์ประกอบทางเรขศิลป์	หมายถึง ส่วนประกอบที่ใช้ในการออกแบบ เช่น จุด (Dot), เส้น (Line), รูปทรง (Shape), รูปทรง (Form), พื้นที่ว่าง (Space), สี (Color), คำน้ําหนัก (Volume), พื้นผิว (Texture), กริด (Grid), ภาพประกอบ (Illustration), ตัวอักษร (Typography), ภาพถ่าย (Photo)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงหลักการในการจัดแบ่งประเภทกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่
2. ได้ทราบถึงบุคลิกภาพของกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่แต่ละประเภท
3. ได้ทราบถึงหลักการและองค์ประกอบทางเรขาคณิตที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่แต่ละประเภท
4. สามารถเป็นข้อมูลอ้างอิงให้กับนักออกแบบสำหรับออกแบบงานที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูล แนวคิดและทฤษฎีจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ได้แก่ หนังสือ ตำรา เอกสาร งานวิจัย บทความ วิทยานิพนธ์ สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ และสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งมีแหล่งข้อมูลอ้างอิงหรือบรรณานุกรม ซึ่งสามารถที่จะค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัย โดยกำหนดหัวข้อในการหาข้อมูล ดังนี้
  - 1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่
  - 1.2 หลักการในการจัดแบ่งประเภทกวีนิพนธ์
  - 1.3 แนวคิด ทฤษฎี และองค์ประกอบทางเรขาคณิต
2. สร้างเครื่องมือวิจัยและแบบสอบถามสำหรับสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านวรรณกรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับหลักการที่เหมาะสมในการจัดประเภทกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่
3. สร้างเครื่องมือวิจัยและแบบสอบถามสำหรับสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ เพื่อหาหลักการและองค์ประกอบทางเรขาคณิตที่เหมาะสมกับการออกแบบกวีนิพนธ์ในแต่ละประเภทที่ได้จากข้อมูลเกี่ยวกับหลักการที่เหมาะสมในการจัดประเภทกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่เป็นหลัก
  4. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้และสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล
  5. ปฏิบัติการออกแบบ
    - 5.1 เลือกกรณีศึกษาจำนวน 3 ตัวอย่างเพื่อการออกแบบ
    - 5.2 ออกแบบกวีนิพนธ์ไทยสมัยใหม่ตามผลการวิจัย